

[Poul Møller.]

lånt af dem. Havde man nogen sinde tidligere, sagde det ærede medlem med en flot gestus, set en regering, der betalte de penge tilbage, den skyldte? Jeg tror, vi må sige, ærede medlem, at det har hidtil været god skik her i landet.

Det ærede medlem sagde også, at nu er stabiliseringslånet forbi, det er ikke forlænget, og spurgte, om man nogen sinde her i landet havde set en regering, som ikke havde forlænget de restriktive foranstaltninger, den havde foretaget. Jeg kan her henvise det ærede medlem til den bundne opsparing, som vi tit har fået stukket i næsen i diskussionen om stabiliseringslånet. Den blev ikke forlænget, den blev også tilbagebetalt. Så kunne det ærede medlem selvfølgelig sige, at det var under hans regering, den blev tilbagebetalt, men vi er alle klar over, at det er noget ganske selvfølgeligt, som vi ikke skal diskutere, og at det ikke er en ros for nogen regering, at man betaler de penge tilbage, man har fået fra borgerne i form af lån.

Det ærede medlem sagde videre, at man oven i købet fik renter af dette lån. Det er vel også rimeligt, det har man også fået i alle andre situationer, hvor staten har lånt penge af borgerne.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om skattepolitikken og sagde, at man under denne regering havde gennemført en kommunal skattereform, hvorved der var indført proportionalsskat og vel at mærke, fremhævede det ærede medlem, på en sådan måde, at en ekstrafortjeneste ikke skulle beskattes ekstra hårdt, at den sidst tjente krone ikke skulle beskattes ekstra hårdt. Det, der var karakteristisk for regeringens kommunale skatteforslag, var, at man gennem bundgrænsen fik så mange færre skatteydere, at den kommunale skatteprocent, kommunerne måtte vælge, efter de beregninger, vi fik, ville betyde, at skatten af den sidst tjente krone steg i alle købstadkommuner på nær Odense i forhold til det tidligere kommunale skattesystem. Det er jo ikke den proportionale skat, det alene drejer sig om. Det, det drejer sig om, er at få skatten af ekstra indkomster ned, og det nåedes ikke ved det forslag om proportionalsskat, som det ærede medlems partifælle, den højtærede indenrigsminister, fik gen-

nemført i vinter. Hvor man i forvejen havde en proportionalsskat, i alle omegnskommunerne i hovedstadsområdet, betød dette forslag, at vi skulle gå over til en progressiv beskatning, en stigende skatteprocent, efterhånden som indtægten steg.

Man kan ikke — det vil jeg også sige til den højtærede økonomiminister, der var lidt inde herpå — tale om, at man har gennemført skattelettelse under en regering, hvor skattetrykket er steget med 925 mill. kr. Det er trods alt det, befolkningen skal betale, der er det afgørende. Har man lettet for en og anden gruppe, er byrden til gengæld skubbet over på andre.

Det ærede medlem gjorde nogle venlige bemærkninger om vort skattereformforslag, og jeg håber, at vi til næste vinter kan drøfte det igen. Men han sagde også, at vi ikke havde sagt, hvor der skulle spares. Det har vi. Vi fremsatte vort forslag så tidligt, at man kunne have taget hensyn dertil ved behandlingen af de udgiftslove, der har været i resten af folketingsssamlingen. Når vi ikke er kommet længere, ved det ærede medlem, at det skyldes, dels at vi ikke har fået svar på de spørgsmål, vi har stillet, dels at de svar, vi har fået, fik vi først den 15. maj, kort før folketingets pinseferie.

Det ærede medlem vendte sig mod større rentebyrder og større afdragsbyrder for fremtiden, og det er en linje, som jeg tror vi kan blive enige om, men, ærede medlem, der er i denne vinter gennemført to love om udenlandske statslån, og hvis det ikke medfører større rentebyrde for eftertiden, ved jeg ikke, hvad der gør det.

Der er derudover af denne regering gennemført et stabiliseringslån, der, som det ærede medlem har sagt, pålægger staten en rentebyrde ud i fremtiden. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, at det ærede medlem overhovedet har nået det mål, han har sat sig: at man skulle lette fremtidens rentebyrde ved den politik, der føres. Her er nævnt 2 eksempler, og der kunne sikkert fremdrages flere eksempler på, hvorledes statens gældssætning har medført, at der hviler større samfundsmæssige rentebyrder på fremtidens generationer.

Jeg er helt enig med det ærede medlem i, at erhvervslivet skal klare sig selv, men jeg tror ikke, at det ærede medlem kan have glemt, at han her i salen har